

Zweetspoorproef De Jagende Brak

Anita Hoogendoorn

Zondag 27 november jongstleden is het dan zover: mijn eerste zweetspoorproef. Ik heb twee van mijn Wettermeiden bij me, Wiep en Foske, en eenmaal aangekomen in Overloon zie ik nog een derde Fries, de Stabij Oda van Wil Tuit-Pronk. Hierbij een verslag van een mooie dag.

Wat zal ik doen?

Eerst de inschrijving regelen. Wat zal ik doen? Ik overleg met mijn trainer. Foske heeft meer ervaring dan Wiep en volgens mijn trainer zou ze een E-spoor aan moeten kunnen. Wiep is een absolute beginnening; ze heeft nog maar twee verse sporen gelopen op de training. Dat deed ze erg goed en had er zichtbaar lol in. Ik waag het erop met Wiep, we proberen het F-spoor.

De grote dag

Dan de grote dag. Het is een mooie dag, rustig weer, wel heel koud. We verzamelen in het pannenkoekenhuis bij het oorlogsmuseum. Eerst ontspannen na een lange autorit, wat drinken, en dan lootjes trekken. Voor Foske trek ik spoor 3, en voor Wiep spoor 5. Dat zit mogelijk dicht op elkaar qua tijd en dat is niet handig, vooral ook omdat de E- en de F-sporen qua afstand nog uit elkaar liggen. Een deelnemer stelt voor om te ruilen en zo doe ik met Foske spoor 1.

Al snel gaat het mis

Vanaf de verzamelplaats gaan we gezamenlijk naar de bossen van Overloon en Merselo. Ik merk direct al dat ik het niet fijn vind om het eerste spoor te lopen. Vreemd, want bij een jachtproef maakt dat me niet uit. Foske start goed, maar het gaat al heel snel mis. Er liggen zoveel krabplaatsen en andere verse sporen dat Foske meent te moeten jagen. Neus in de lucht, voorstaan, het bos uitkammen alsof ze met veldwerk bezig is, en mij dus alle hoeken van het bos laten zien... Ze is in elk geval niet met het spoor bezig. We lopen dan ook geen 1000 meter.

Wilverdiende breuk

Dan gaat de focus naar Wiep. We worden al snel, samen met twee andere koppels, opgeroepen om naar de inzet-

plaats van de F-sporen te gaan. Wil en Oda zijn eerst aan de beurt. Oda loopt fantastisch. Ze loopt rustig en trefzeker. Ze gaat wel enkele keren van het spoor af, maar komt er ook steeds weer op terug. Zonder afroep loopt ze in een half uur, in één keer door, naar het eindstuk. Knap werk! Waar het eerder in Haaksbergen niet lukte, lukt het dan vandaag wel. Wil glundert en is terecht trots op Oda, die een welverdiende breuk heeft gekregen!

Waar ben ik aan begonnen?

Wiep is aan de beurt. Ik vraag me even af waar ik aan ben begonnen. Met zo weinig ervaring een proef lopen, is gewaagd. Reden te meer om te ontspannen en niets te verwachten. Wiep gaat rustig van start, en houdt dit rollater tempo - zoals mijn trainer het noemt - de hele weg vol. Al vrij snel krijgen we een afroep en worden we teruggezet op het spoor. Onderweg zie ik weinig zweet, maar hoera, daar is dan een haak met wondbed, we zitten goed! We gaan rustig door, pakken nog wat bramenstruiken mee, en dan krijg ik het gevoel dat we het gaan redden. Jawel, drie kwartier later zijn we bij het eindstuk! Sjonge, wat ben ik trots op mijn queen bee, ze krijgt een breuk!

Terecht lovend

Tijdens de nabespreking vertelt de keurmeester van het E-spoor dat Foske een onmogelijke taak had. Op dit spoor lag veruit de meeste verleiding. Alleen een zeer ervaren hond, die zich in het geheel niet laat afleiden, had het hier misschien gered. Dat stelt gerust. De keurmeester van het F-spoor is terecht lovend over Oda. Ze heeft mooi en goed gelopen. Over Wiep vertelt hij dat de keurmeesters meerdere keren wilden stoppen, met het idee 'dat wordt niets'. Telkens als ze dat uitspraken, ging Wiep weer 'aan'. Ze is inderdaad heel onzeker, ze mist nog de ervaring, maar ze heeft het wel mooi geflikt!

